

РЕШЕНИЕ

№ 8313

гр. София, 20.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2218** по описа за **2019** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. против Решение от 28.01.2019 г., по НАХД № 13124/2018 г. на СРС, НО, 17 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-004955/15.06.2018 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. за налагане на [фирма] на имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание чл. 416, ал. 5 от КТ за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ.

В касационната жалба се твърди неправилност и незаконосъобразност на съдебното решение. Изразява се несъгласие с извода на СРС, че неправилното посочване на датата на извършване на нарушението е съществено нарушение и обосновава отмяната на НП. Иска се от настоящата инстанция да отмени решението и да потвърди Наказателното постановление като законосъобразно и правилно. В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. М., който поддържа жалбата.

Ответникът – [фирма] не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска Градска Прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, след като се запозна със събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

В производството пред СРС е установено, че в периода от 27.04.2018 г. до 17.05.2018 г. главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда” – С. извършил последваща проверка в обект Административна сграда А. I, № 17 стопанисван от [фирма], където констатирал, че посоченото дружество в качеството на работодател не е изпълнило задължително предписание под № 3, дадено му на основание чл.404,ал.1,т.1 от КТ с протокол за извършена проверка № ПР1810528/27.03.2018г., а именно „Работодателят да изплати уговореното трудовото възнаграждение на Г. Г. Л., И. Д. К. и Л. Н. Х. за положения от тях труд за м. ноември 2017 г., съгл. чл. 128 т.2 от КТ“. Срокът за изпълнение на предписанието бил изтекъл на 30.04.2018 г. Нарушението е извършено на 02.05.2018 г. До края на проверката, която приключила на 17.05.2018 г., от страна на дружеството не били представени доказателства, удостоверяващи изплащането на трудовите възнаграждения на работниците и служителите, за което били издадени предписанията. С оглед на това, на 17.05.2018 г.на [фирма] бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-004955/17.05.2018 г., въз основа на който впоследствие било издадено и процесното НП № 22-004955/15.06.2018 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл.416, ал.5 от КТ вр. чл.415, ал.1 от КТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

Въззивният съд е формирал решаващ извод за допуснато в хода на административнонаказателното производство съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като приема за основателно възражението за неправилно посочване на датата на извършване на нарушението.

Този правен извод на въззивния съд не се споделя от настоящата инстанция. Работодателят е следвало да извърши предписаните му действия до 30.04.2018г. /понеделник, работен ден/. За дата на нарушението в НП правилно е записано 02.05.2018г., тъй като 01.05.2018г. е национален празник и неработен ден, т.е 02.05.2018г. е първият работен ден след изтичането на срока. Сроковете са от значение за определяне на точната дата на извършване на нарушението, тъй като за дата на нарушение, изразяващо се в бездействие, както е в случая, следва да се приеме датата, следваща срока, в който е трябвало да се предприеме действието.

Съгласно чл.84 ЗАНН при изчисляване на сроковете в административнонаказателното производство се прилагат разпоредбите на НПК. Чл. 183, ал.4 НПК определя, че когато последният ден на срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден. Следователно в АУАН и НП правилно е посочена датата на извършване на нарушението – първият присъствен ден след изтичането на дадения в предписанието срок.

В съставения АУАН и в издаденото НП ясно, точно и конкретно е описано

извършеното нарушение по начин, позволяващ на привлеченото към административно-наказателна отговорност лице да разбере същността и пределите на обвинението и въз основа на това да защити правата си в пълен обем. Описаната в АУАН и възпроизведена в НП фактическа обстановка, установена и по делото, позволява да се направят еднозначни правни изводи относно квалификацията на нарушението и приложимия материален закон, така че за санкционираното лице е налице възможност да организира пълноценно защитата си срещу предявеното му с АУАН обвинение.

Предписанието не е изпълнено до проверката, която се е състояла на 17.05.2018 г., предвид което правилно в НП е посочено, че нарушението е извършено на 02.05.2018 г. и установено на 17.05.2018 г., като АУАН е законосъобразно съставен в срока по чл.34 ЗАНН.

Изложеното мотивира настоящата инстанция да отмени решението на СРС като материално незаконосъобразно и да реши спора по същество с потвърждаване на НП. След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно– наказателната отговорност на касатора и е наложил санкция в предвидения от закона размер. Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието,визирани в разпоредбата на чл.12 от ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 28.01.2019 г., по НАХД № 13124/2018 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 17 състав И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-004955/15.06.2018 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. за налагане на [фирма] на имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание чл. 416, ал. 5 от КТ за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.